

De verloren zoon

God is zo rijk, dat het Zijn grootste vreugde is om te geven. Zijn schatkamers zijn zo vol, dat het Hem smart wanneer wij weigeren Hem de gelegenheid te geven om die schatten met kwistige hand te schenken.

Het was een vreugde voor de vader, dat hij in de verloren zoon iemand vond, aan wie hij het beste kleet, de ring en nieuwe schoenen kon schenken en voor wie hij een feestmaal kon aanrichten.

De verloren zoon was tot een nulpunt gekomen in zijn leven; hij had zijn vader niets aan te bieden.

In de gelijkenis van de verloren zoon wordt het zielsproces van een zondig mens uitgebeeld namelijk (1) de dwaasheid om God te verlaten en (2) zijn ellende die hem tot God uitdrijft en (3) de onmisbaarheid van berouw.

Deze gelijkenis laat ook zien de liefde van God die wacht en

zoekt tot zijn zoon, die dood en verloren was door de zonde, berouw krijgt en weerkeert en dan valt weer op de onverdiende gunst van de vader die hem overlaad met goedheid.

We gaan daarom lezen in Lucas 15:11 en verder:

11 En Hij zei: Een zeker mens had twee zonen.

De twee zonen zijn ook een beeld van een mens enerzijds, die zichzelf rechtvaardig vindt en anderen veracht en een beeld van een mens, die tot besef komt, dat hij God niets kan geven, dan alleen berouw en erkenning.

De verloren zoon had niets te bieden toen hij terugkeerde tot zijn vader. Het smart God als wij Hem gerechtigheid uit onszelf willen aanbieden. Hij kan er niets mee. Hij wil geven en het beeld van zijn Zoon in ons vormen en openbaren.

12 En de jongste van hen zei tegen zijn vader: Vader, geef mij

het deel van de goederen dat mij toekomt. En hij verdeelde zijn vermogen onder hen.

Als de kinderen volwassen en zelfstandig werden, en zij vroegen daarom, dan konden zij inderdaad volgens hetgeen in Deut. 21:17 staat, een deel van het vermogen van de Vader erven.

De eerstgeborene kreeg dan het dubbele namelijk $\frac{2}{3}$ deel en de jongste $\frac{1}{3}$ deel. De boerderij en het land bleven dan voor de oudste zoon.

13 En niet veel dagen daarna maakte de jongste zoon alles te gelde en reisde weg naar een ver land en verkwistte daar zijn vermogen in een losbandig leven.

Wat de jongste zoon in natura gekregen had, verkocht hij en hij ging heen, onder de controle van zijn vader vandaan.

Dat is het beeld van de mens, die God de rug toekeert.

14 En toen hij er alles doorgebracht had, kwam er een zware

hongersnood in dat land en begon hij gebrek te lijden.

De jongste zoon verspilde alles – hij bracht alles er door staat hier – en in vers 30 staat dat hij zijn bezit opmaakte met slechte vrouwen.

Toen ging God tegenspoed gebruiken om Hem terug te brengen. Er ontstond een zware hongersnood en hij kreeg gebrek aan alles.

Zo gebruikt de Heer ook soms tegenspoed voor ons, om ons van onze eigen gerechtigheid af te brengen. Dan bekeren wij ons van onze eigen gerechtigheid en zijn wij gereed om van God te ontvangen.

Er is een uitdrukking die zegt: "als wij tot niets zijn gemaakt in eigen ogen, dan komt de Geest". Dan komt de Geest om ons dat te geven, wat God ons zo graag wil geven."

15 En hij ging heen en voegde zich bij één van de burgers van dat land, en die stuurde hem

naar zijn akkers om de varkens te weiden.

Van terugkeer naar huis was nog geen sprake. Hij wilde zichzelf redden uit de nood. En hij, de Jood, drong zich op bij een heiden, die God niet diende. Zijn heidense baas zond hem naar het veld om zijn varkens te hoeden.

16 En hij verlangde ernaar zijn buik te vullen met de schillen, die de varkens aten, maar niemand gaf hem die.

Het was slechts zijn taak om de varkens te hoeden en niet om ze te voeren. Door de zware hongersnood was het voedsel, ook voor de varkens, schaars.

17 En nadat hij tot zichzelf gekomen was, zei hij: Hoeveel dagloners van mijn vader hebben brood in overvloed en ik kom om van honger.

Armoede, gebrek en eenzaamheid brengen hem tot nadenken. Hij kwam tot zichzelf; hij kwam aan zichzelf toe en beschuldigde niemand anders. Hij kwam – net

als Jona - tot de erkenning dat hijzelf de schuldige was van ellende.

18 Ik zal opstaan en naar mijn vader gaan en tegen hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegenover u.

"Ik zal opstaan" getuigt van de vastheid van zijn besluit. De gedachte aan zijn goede vader komt naar boven.

Hij erkent dat hij niet alleen tegen de hemel gezondigd heeft door zijn bezit te delen met slechte vrouwen, maar ook dat hij tegen zijn vader gezondigd heeft door het versmaden van zijn liefde en het verkwisten van zijn goed.

19 En ik ben het niet meer waard uw zoon genoemd te worden. Maak mij als één van uw dagloners.

20 En hij stond op en ging naar zijn vader. En toen hij nog ver van hem verwijderd was, zag zijn vader hem en deze was met innerlijke ontferming bewogen

en hij snelde hem tegemoet, viel hem om de hals en kuste hem.

De vader had reeds lang uitgezien. Niet boosheid, maar medelijden met zijn ellende is zijn reactie. Zo was het ook met Jozef en zijn broers, die hem naar Egypte verkocht hadden (zie Genesis 45).

En hij snelde hem tegemoet viel hem om de hals en kuste hem.

Uit de grondtekst blijkt letterlijk dat hij op een drafje naar hem toeliep. Hij lette niet op zijn leeftijd en waardigheid. Nee, hij viel hem om de hals en kuste hem. .

21 En de zoon zei tegen hem: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegenover u. Ik ben niet meer waard uw zoon genoemd te worden.

Aan het verzoek om dagloner te worden komt hij zelfs niet toe. De vader laat hem na zijn schuldbelijdenis niet verder spreken maar komt blij in actie.

22 Maar de vader zei tegen zijn dienaren: Haal het beste gewaad tevoorschijn en trek het hem aan en geef hem een ring aan zijn hand en sandalen aan zijn voeten.

Slaven liepen destijds zonder schoenen maar hij ontving het beste kleed, een ring aan zijn hand en schoenen aan zijn voeten.

23 En breng het gemeste kalf en slacht het, en laten we eten en vrolijk zijn.

24 Want deze, mijn zoon, was dood en is weer levend geworden. En hij was verloren en is gevonden. En zij begonnen vrolijk te zijn.

Het wordt een compleet, vreugdevol feest en heel zijn huis deelt in de vreugde. "Want deze, mijn zoon was dood en is weer levend geworden."

25 Zijn oudste zoon nu was op de akker. En toen hij dichterbij huis kwam, hoorde hij muziek en reidans.

26 En nadat hij één van de knechten bij zich geroepen had, vroeg hij wat er aan de hand was.

27 Deze nu zei tegen hem: Uw broer is gekomen en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem weer gezond teruggekregen heeft.

28 Maar hij werd boos en wilde niet naar binnen gaan. Toen ging zijn vader naar buiten en spoorde hem aan.

De vader had ook liefde voor zijn oudste zoon; hij spoorde bij hem aan om ook feest te vieren met hem.

29 Maar hij antwoordde en zei tegen zijn vader: Zie, ik dien u al zoveel jaren en heb nooit uw gebod overtreden en u hebt mij nooit een bokje gegeven om met mijn vrienden vrolijk te zijn.

30 Maar nu deze zoon van u gekomen is, die uw bezit met hoeren opgemaakt heeft, hebt u voor hem het gemeste kalf geslacht.

"Deze zoon van u" ... een hatefulijke en verachtelijke uitdrukking. Hij erkent hem niet meer als zijn broer.

31 En hij zei tegen hem: Kind, jij bent altijd bij mij en al het mijne is van jou.

De vader blijft liefdevol spreken, om zo het hart van zijn verbitterde oudste zoon te treffen. Hij spreekt hem liefdevol aan met: "Kind".

32 Wij zouden dan vrolijk en blij moeten zijn, want deze broer van jou was dood en is weer levend geworden. En hij was verloren en is gevonden.

Tegenover de verachtelijke uitdrukking "deze zoon van u" stelt de vader "deze broer van jou" die dood was maar levend is geworden. Maar de vader kon niets kwijt aan zijn oudste zoon.

Nogmaals: God is zo rijk, dat het Zijn grootste vreugde is om te geven.